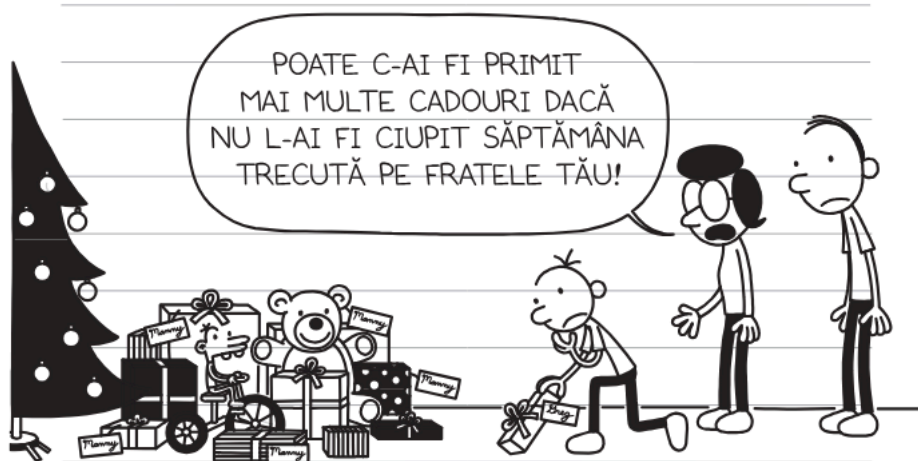

NOIEMBRIE

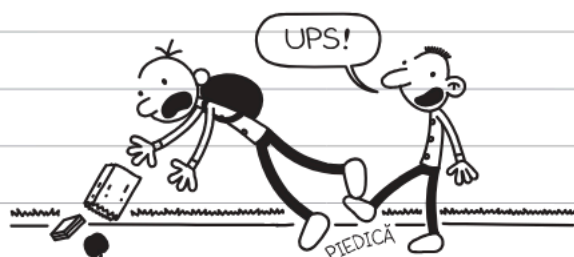
Sâmbătă

Cei mai mulți oameni abia așteaptă sărbătorile, dar perioada dintre Ziua Recunoștinței și Crăciun pe mine mă aduce cu nervii la pământ. Dacă în primele unsprezece luni ale anului faci vreo greșală, nu-i așa mare scofală. Dar dacă se-ntâmplă să calci strâmb în perioada sărbătorilor nu scapi nepedepsit.

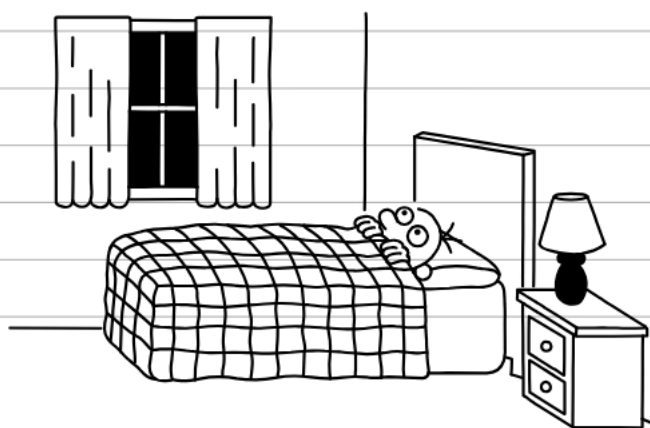

E mult prea stresant să te porți exemplar timp de o lună întreagă. Cel mai mult pot să fac față șase sau șapte zile la rând. Dacă s-ar muta Ziua Recunoștinței cu o săptămână înainte de Crăciun, pentru mine ar fi numai bine.

Cei mai norocoși sunt copiii ale căror familii nu sărbătoresc Crăciunul, pentru că lor nu le scoate nimeni ochii dacă fac ceva greșit în perioada asta a anului. De fapt, am câțiva prieteni din categoria asta care-și permit să se poarte cu-o doză de extra-ticăloșie acum, doar pentru că pot.

Ce mă stresează CEL mai tare este toată faza asta cu Moș Crăciun. Faptul că el te vede chiar și când dormi sau când ești treaz îmi face pielea de găină. Așa c-am început să port pantaloni de trening noaptea, doar ca să nu mă vadă Moșul în chiloți.

Oricum, nu prea cred eu că Moșul are timp să stea cu ochii pe tine 24 de ore din 24. Cred că mai aruncă și el un ochi la fiecare copil o dată sau de două ori pe an, pentru câteva secunde - dar, la ce noroc am, cred că pe mine mă prinde în cele mai jenante momente.

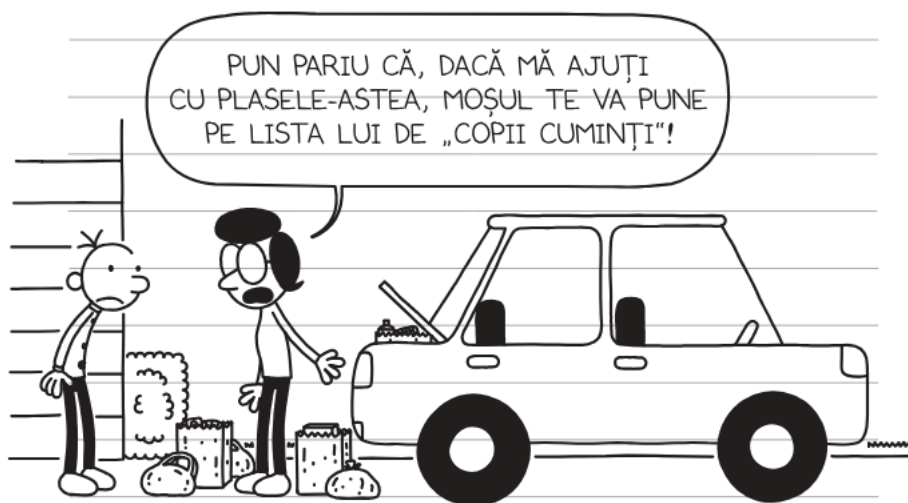
Dacă Moșul CHIAR ar vedea tot ce fac, aș da de belea, fără doar și poate. Așa că, atunci când îi scriu, nu spun niciodată ce-mi doresc de Crăciun și faze de-astea. Mă folosesc de scrisori pentru a mă pune în cea mai bună lumină posibilă.

Dragă Moșule,

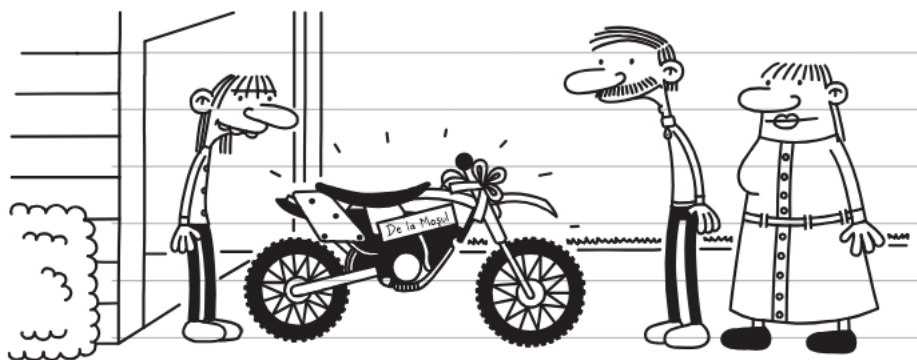
Nu eu am aruncat cu mărul
pădureț în pisica doamnei
Taylor, chiar dacă, de la
distanță, așa se vedea.

Cu sinceritate,
Greg Heffley

Apoi mai e și lista de „Cuminiți sau obraznici” despre care vorbește toată lumea. Tot auzi despre ea, dar nu apuci niciodată s-o VEZI, așa că totul depinde numai de adulți, care decid dacă ai fost cuminte sau obraznic. Iar mie nu mi se pare deloc corect.

Uneori mă întreb dacă lista asta chiar e pe bune. Pe strada mea, locuiește puștiul ăsta, Jared Pyle, iar dacă există CINEVA care să merite un loc pe lista „Copiilor obraznici”, atunci el îl merită din plin. Dar anul trecut a primit o motoretă de Crăciun, așa că nu mă-ntrebați CE-a fost în capul Moșului.

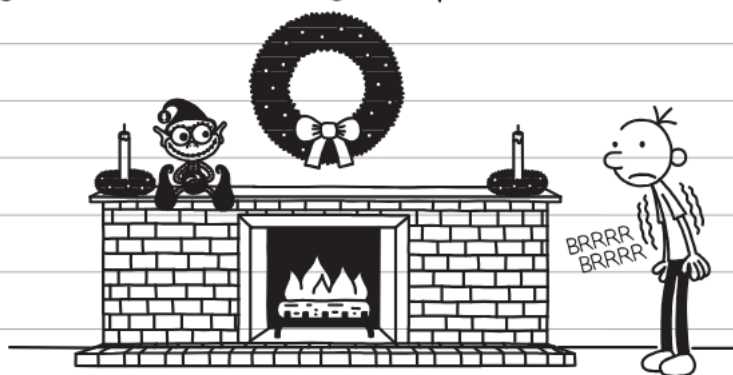

Și nici măcar nu e Moșul singurul care mă
îngrijorează. Anul trecut, când Mami făcea curat
prin cutii, a dat de-o păpușă lucrată manual, cu
care se juca ea în copilărie.

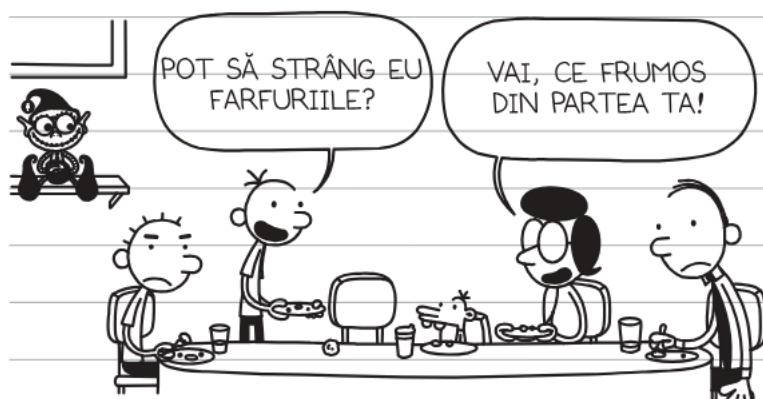
Mami mi-a zis că păpușă se numea „Ajutorul
Moșului” și că misiunea ei era să stea cu ochii pe copii
și să-i transmită Moșului, la Polul Nord, dacă se
poartă frumos.

Ei bine, nu prea mă dau în vânt după povestea asta. În primul rând, cred că ai dreptul la intimitate în propria casă. Și, în al doilea rând, Ajutorul Moșului mă bagă-n sperietți.

Nu prea cred eu treaba asta, că păpușa îi toarnă informații Moșului, dar, pentru orice eventualitate, de fiecare dată când mă aflu în aceeași încăpăre cu Ajutorul Moșului, încerc să fiu un copil de nota zece.

Însă probabil că nici nu contează, pentru că fratele meu Rodrick îmi spune Ajutorului numai lucruri nașpa despre mine.

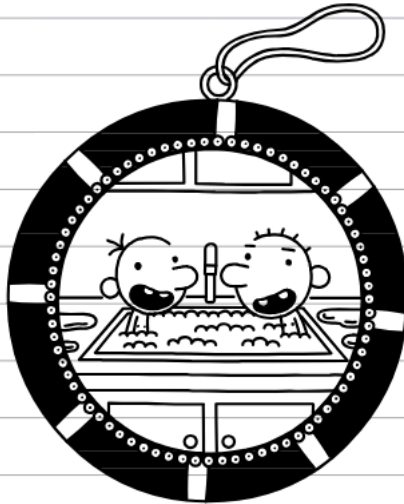

În fiecare dimineață când mă trezesc, Ajutorul Moșului se află într-un loc nou, lucru care încearcă să dovedească, probabil, că peste noapte a călătorit până la Polul Nord și înapoi. Dar încep deja să mă întreb dacă nu cumva Rodrick e cel care-l mișcă de colo-colo.

Duminică

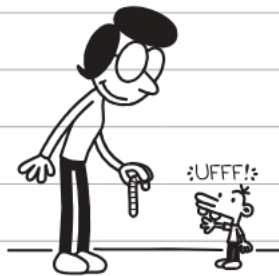
Astăzi am scos din pivniță toate decorațiunile noastre de Crăciun. Avem cutii întregi cu ornamente, iar unele sunt foarte vechi. Una dintre ele are o poză cu mine și Rodrick făcând baie în chiuvetă, ceea ce e foarte rușinos, însă Mami nu mă lasă nici în ruptul capului s-o arunc.

Am montat bradul în sufragerie și am început să-l decorăm. Frățiorul meu Manny dormea la etaj, iar când s-a trezit și a descoperit că împodobeam bradul fără el, a făcut o ditamai criza de plâns.

Motivul pentru care s-a supărat așa de tare era că cineva agățase în pom ornamentul lui preferat: bastonașul-acadea. Așa că Mami l-a dat jos din brad și i l-a dat lui Manny, să-l pună el.

Dar Manny ținea morțiș ca ornamentul lui să fie PRIMUL așezat în brad, ceea ce însemna să despodobim bradul, pentru ca el să fie mulțumit.

Și lucruri de felul ăsta se întâmplă zilnic la noi acasă.

Mami n-a început încă să folosească amenințările cu Moș Crăciun ca să-l pună la punct pe Manny, dar sunt sigur c-o va face cât de curând. Nu cred însă că e o strategie bună să ne cumintească. Pentru că-n prima clipă după terminarea Crăciunului, Mami n-o să mai aibă nicio putere.

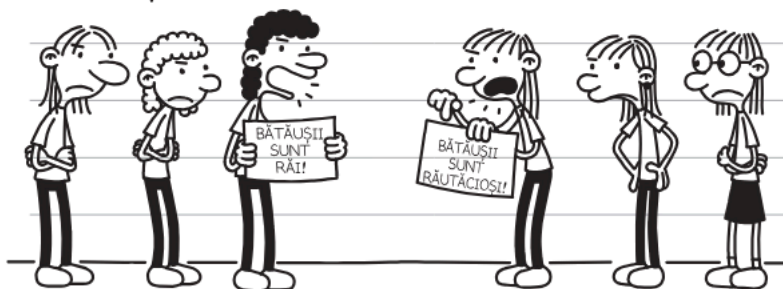
Luni

Chiar înainte de mini-vacanța de Ziva Recunoștinței, s-a organizat la școală un concurs pentru cel mai bun slogan împotriva bătăușilor, iar marele premiu consta într-o petrecere cu pizza pentru întreaga echipă câștigătoare.

Toată lumea își dorea o petrecere cu pizza și nimănui nu-i păsa ce trebuia să facă pentru a o obține.

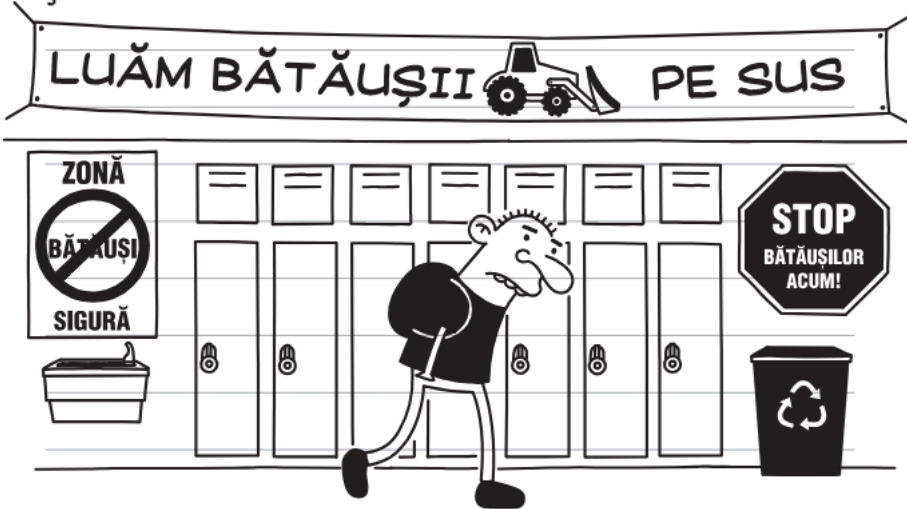
Două grupe de fete de la mine din clasă au venit cu sloganuri foarte asemănătoare și fiecare grup l-a acuzat pe celălalt că le-a furat ideea.

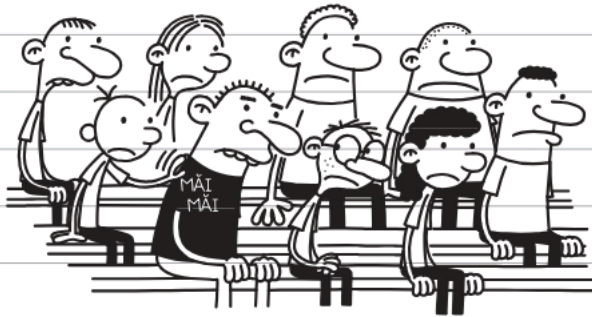
Situația a scăpat de sub control și, până la urmă, a trebuit să intervină directorul adjunct, ca să nu se transforme totul într-o revoltă de proporții.

Oricum, școala noastră nu mai are anul ăsta decât un singur bățuș oficial, pe care-l cheamă Dennis Root. Și, cu toate posterele și mesajele afișate la orice pas, cred c-a înțeles că nu mai are nicio șansă.

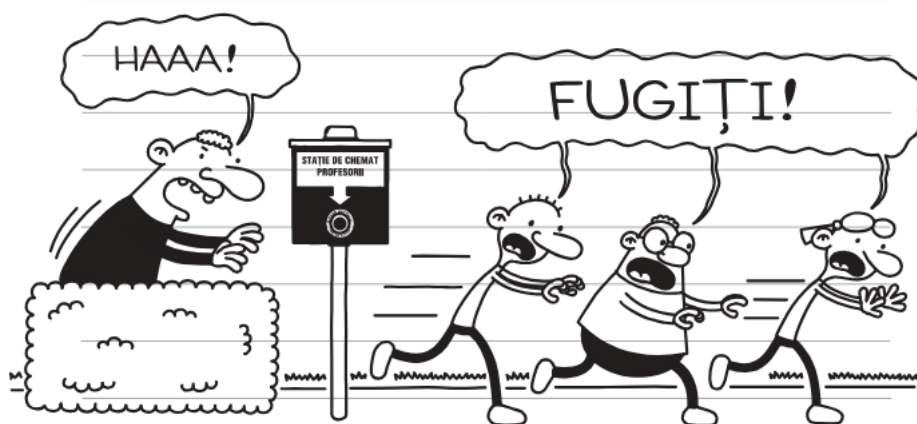
Cu o zi înainte de Ziua Recunoștinței, a avut loc o mare adunare împotriva bătașilor, timp în care toată lumea din sala de consiliu s-a uitat țintă la Dennis. Mie mi-a cam părut rău pentru el, așa că am încercat să-l consolez.

Chiar dacă anul ăsta Dennis e singurul bătaș adevărat pe care-l avem în școală, anul **TRECUT** am avut o **GRĂMADĂ**. Se tot luau de copii prin pauză, așa că profesorii au montat pe terenul de joacă un panou c-un buton pe care puteai apăsa dacă aveai nevoie de ajutorul lor.

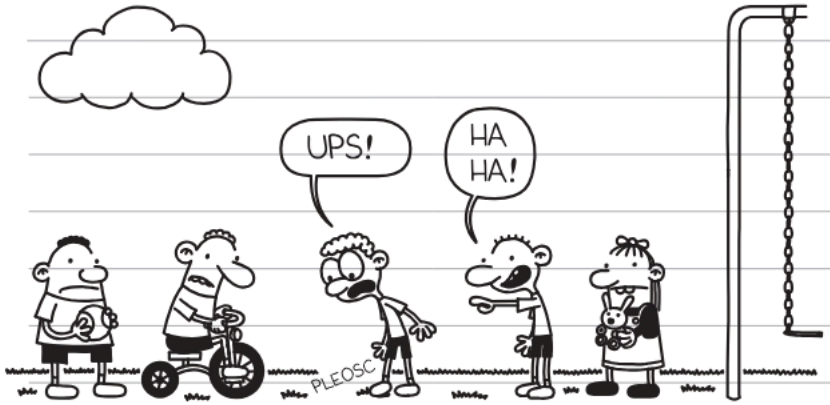

Ei bine, Stația de chemat profesorii a devenit locul preferat al bătaușilor, care se strâneau în jurul lui ca să-și găsească următoarele victime.

Profesorii au spus că și dacă NECĂJEȘTI pe cineva, tot la categoria bătauși te încadrezi, însă nu cred că vor găsi vreodată o cale să pună capăt acestui OBICEI. La mine la școală, copiii își pun tot felul de porecle. De fapt, unul dintre motivele pentru care încerc să trec neobservat este că nu vreau să mă trezesc cu vreo poreclă nasoală, așa cum a pățit Cody Johnson.

Într-o zi, la grădiniță, Cody a călcat într-un caca de câine și de-atunci toată lumea i-a zis „Cachi”.

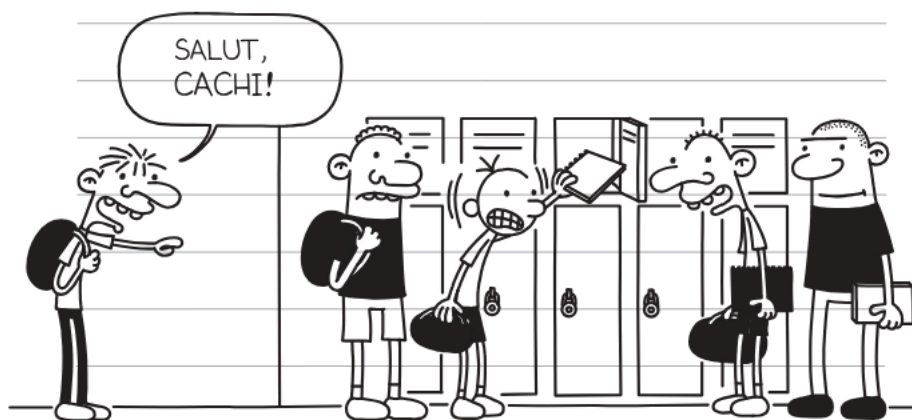

Și aici nu mă refer numai la copii, ci și la profesori și chiar la DIRECTOR.

Ascultați la mine: dac-o să mă pricopsesc cu vreo poreclă de tip „Cachi”, mă mut în alt oraș.

Însă cel mai probabil s-ar întâmpla ca cineva din
fostul meu oraș să se mute în noul oraș, iar atunci
aș fi nevoit să iau totul de la capăt.

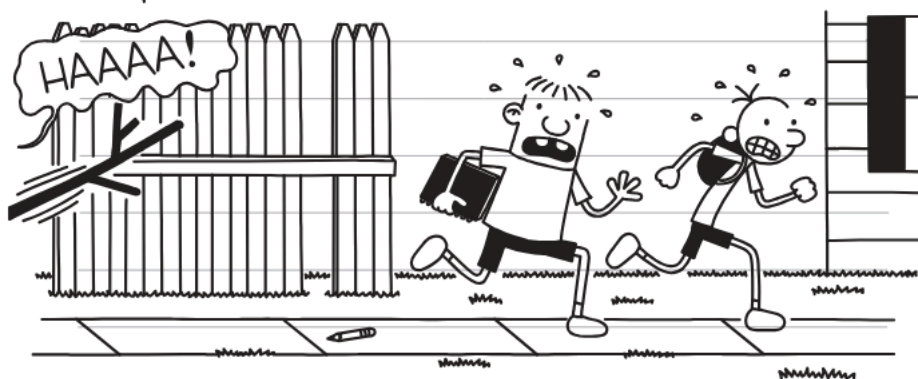

Profesorii ne spun mereu că, dacă se ia cineva de
noi, ar trebui să le spunem celor mari. Mi se pare
o idee bună, dar mie nu mi-a fost de mare ajutor
atunci când am avut probleme cu bătăușii.

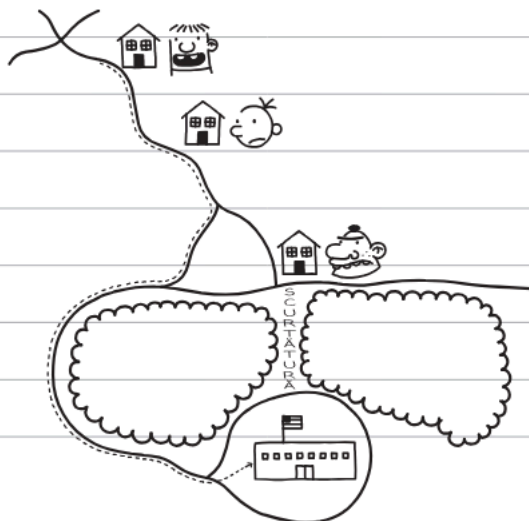
Într-un cartier din apropiere, stătea un băiat
cărui, din cine știe ce motiv, i se spunea
„Pantalonilă-cel-Rău”.

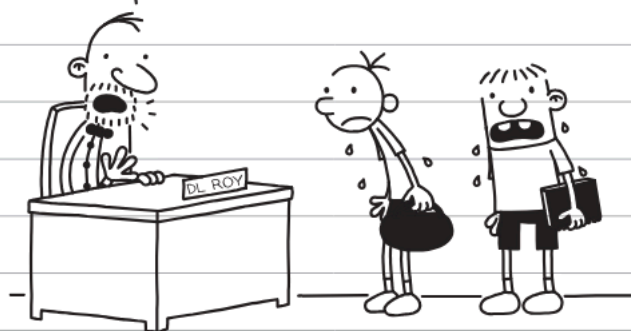
De fiecare dată când eu și prietenul meu Rowley treceam prin cartierul lui Pantaloniță-cel-Rău, începea să ne urmărească cu un băț.

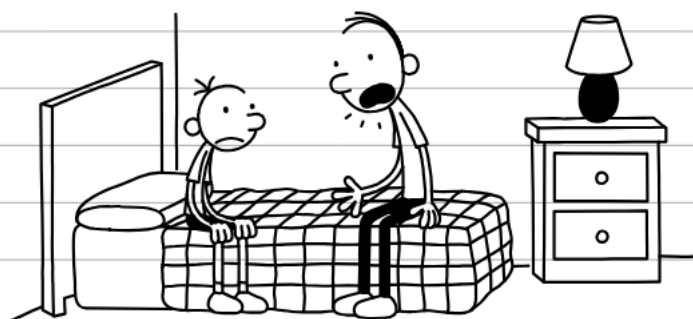
Cel mai nașpa era că eu și Rowley obișnuiam să mergem prin păduricea din cartierul ăla, ca să scurtăm drumul spre școală. Iar din cauză că Pantaloniță se lua de noi, am fost nevoiți să ne schimbăm drumul.

Și am făcut EXACT ce ne sfătuiesc profesorii să facem: ne-am dus să ne plângem la directorul adjunct. Dar directorul adjunct Roy ne-a spus că, din moment ce Pantaloniță nu era elev la școala noastră, nu puteau să-i facă nimic.

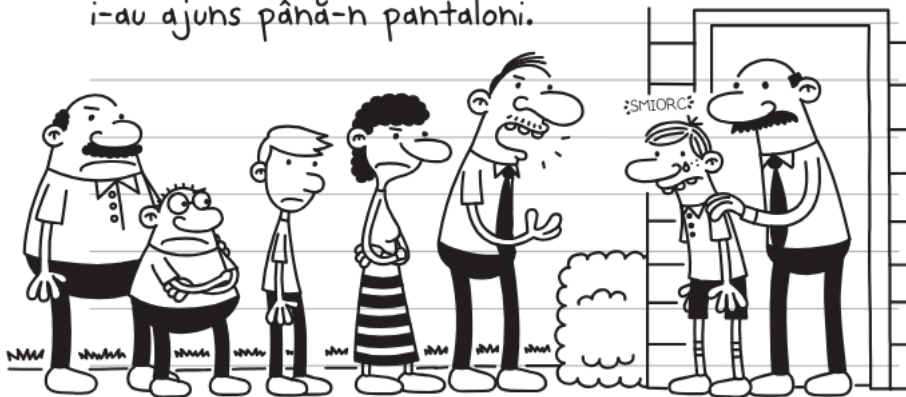
După ce-am mai fost fugăriți de câteva ori, am hotărât c-a fost de ajuns, așa că i-am spus lui Tati toată povestea. Mi-era teamă că Tati îmi va spune să mă port ca un bărbat și să-mi rezolv singur problema, dar de data asta m-a surprins. Tati mi-a spus că și EL a avut probleme în copilărie cu un bătaș și că înțelege foarte bine prin ce trec.

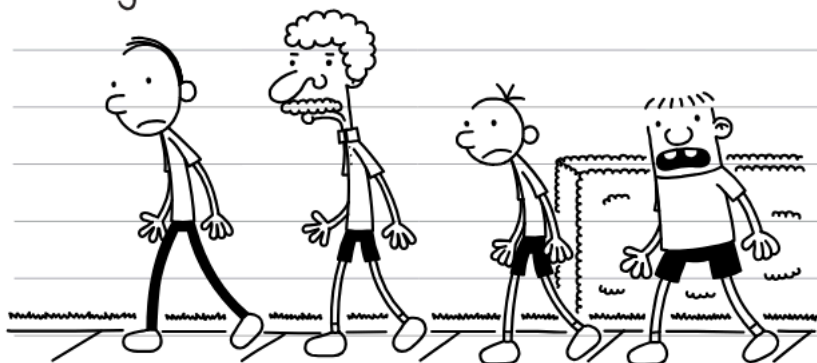
Pe bătăușul lui Tati îl chema Billy Staples, iar obiceiul preferat al lui Billy era să le sucească celorlalți copii mâna la spate, până când aceștia începeau să plângă.

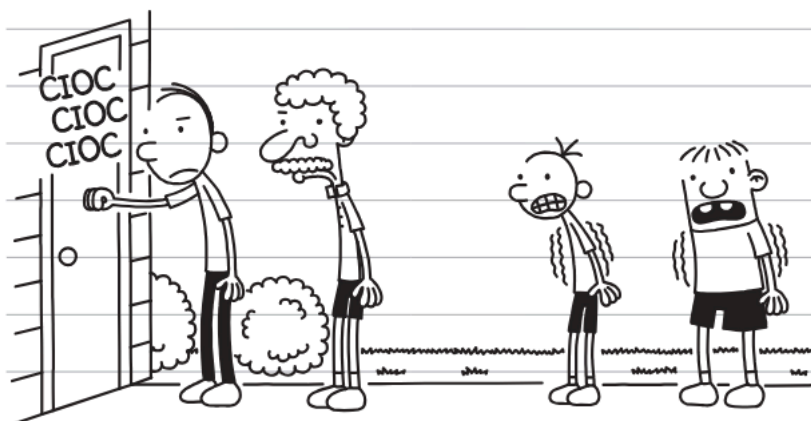
Tati mi-a zis că toți copiii din cartierul lui s-au plâns părinților de Billy și că s-au dus toți acasă la Billy, ca să poarte o discuție cu părinții acestuia. Dl Staples l-a pus pe Billy să promită că nu se va mai lua niciodată de nimeni, iar Tati mi-a zis că Billy a început să plângă cu lacrimi de crocodil, care i-au ajuns până-n pantaloni.

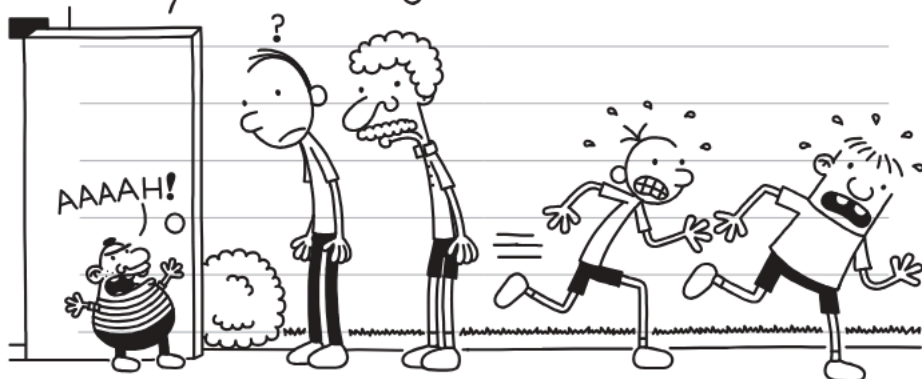
Ei bine, după ce-am auzit povestea asta, mi s-a părut că Billy Staples nu se putea compara cu Pantaloniă-cel-Rău. Dar i-am zis lui Tati că-mi surâdea ideea de a le spune părinților de fiul lor bătauș. L-am sunat pe Rowley și i-am zis să vină la mine cu tatăl lui, pentru că aveam nevoie de cât mai multe ajutoare.

Tati a ciocănit la ușa lui Pantaloniă-cel-Rău și am așteptat cu toții ca unul dintre părinți să deschidă.

Dar a deschis Pantalonilă ÎNSUȘI, așa că eu și Rowley am luat-o la goană.

Cred c-ar fi trebuit să i-l descriu pe Pantalonilă lui Tati, pentru că i-a luat ceva să se prindă că piciul care ne deschisese ușa era cel care ne dădea nouă bătăi de cap.

Tati a discutat cu dna Pantalonilă, care i-a spus că fiul ei avea doar cinci ani și că uneori avea cam multă energie.

